

Змия, маймуна и чакалъ.

(Арабска приказка).

Веднѣжъ маймуната се скитала изъ горитѣ и по навикъ, душкала и оглеждала всѣки храсть, всѣка дупка. Тя видѣла на едно мѣсто купчина камъни, които стояли нѣкакъ си особено. Почесала се нашата маймунка задъ ухото и си помислила:

— Какво значи това? Добрѣ е да се погледне, може да има скрито нѣщо хубаво.

Взела тя размѣстила камънитѣ и ги разхвърляла на страна. Показала се дълбока дупка и отъ тамъ съ фучене и съ свѣткавична бързина изпъзвѣла грамадна змия. Тая змия по нѣкаква си странна случайность била затрупана тукъ. Сега вмѣсто да благодари на маймуната за своето освобождение, тя се спустнала къмъ нея съ злоба и поиска да я глѣтне.

— Тежко ми! — казала маймунката. Кой би могълъ да мисли за такова нещастие!

И като се обърнала къмъ змията, казала:

— Уважаема змию, прости ми! Ако знаехъ, че ще смутя спокойствието ти, то не бихъ мѣстила камънитѣ. Прости ми!

Но змията била неумолима. Нейния царственъ сънъ билъ прѣкъснатъ отъ това жалко сѣщество. Това страшно оскърбление могло да се изкупи само съ смъртъта на виновницата.